

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μοδιστόρημα υπό IBAN TOTTFENIEΦ.

(Συνέχεια).

Με μίαν δυνατήν αγωνίαν κραυγὴν ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ νεάνις. «Εἶνε νεκρός! ἀπέθανε! Τώρα λίγο ἦτο καθισμένος ἐδῶ κ' ἐμιλοῦσε μαζί μου — καὶ με μιάς ἔπεσε καὶ δὲν ξανακινήθηκε. . . Θεέ μου, Θεέ μου; δὲν ὑπάρχει λοιπὸν βοήθεια πλέον! Καὶ ἡ μητέρα δὲν εἶνε 'ς τὸ σπῖτι! . . . Πανταλεόνε, Πανταλεόνε! Ποῦ εἶνε ὁ ἱατρός!» προσέθηκεν ἡ κόρη ἰταλιστὶ, «δὲν ἐπῆγες εἰς τοῦ γιαιτροῦ;»

«Οχι, σινιόρα, δὲν ἐπῆγα, ἀλλὰ ἔστειλα τὴ Λουίζα νὰ τὸν καλέσῃ» ἀπεκρίθη βραγχάδης φωνὴ ὀπισθεν τῆς θύρας — καὶ εἰς τὸ δωμάτιον εἰσῆλθε χαλαίων μικρόσωμος γέρων, στραβοπόδης, με φόρεμα ἀνοικτοῦ γαλανοῦ χρώματος με μαῦρα κομβία, με πλατὸ λευκὸν μαντίλιον περὶ τὸν λαιμόν, με βραχείας περισκελίδας καὶ με γαλάζιες μάλλινες κάλτσες. Τὸ ἐκτάκτως μικρὸν πρόσωπόν του ἐγίνετο ὅλως ἀφανὲς ὑπὸ τὸ μέγεθος τῆς πολιᾶς σιδηρόχρου κόμης του. Καθ' ὅλας τὰς διωδύνσεις ὀρθίως ἀνακύπτουσα καὶ εἰτα εἰς ἀκτενίστους δέσμας καταπίπτουσα ἡ κόμη αὕτη παρείχεν εἰς τὴν μορφήν του γέροντος μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τσοουλουφιασμένην ὄρνιθα — ἡ δὲ ὁμοιότης αὕτη ἦτο τσοῦτω μᾶλλον ἐπαισθητὴ, καθ' ὅσον ὑπὸ τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο πλήθος τῶν σιδηροχρῶν τριχῶν οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰ μὴ αἰχμηράν τινα βίνα καὶ στρογγύλους κιτρίνους ὀφθαλμούς.

«Ἡ Λουίζα ἔχει ἀκόμη νέα δυνατὰ ποδάρια· ἐγὼ δὲν μπορῶ πλέον νὰ τρέχω» ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων ἰταλιστὶ, ὑψώνων συγχρόνως τοὺς ἀρθρικοὺς καὶ με ὑψηλὰ ὑποδήματα κεκαλυμμένους πόδας του, «ἀλλὰ ἐδῶ ἔφερα λίγο νερό».

Με τοὺς ἰσχνούς, γυγγρώδεις δακτύλους του ἐπέβηεν ὁ γέρων τὸν μακρὸν λαιμόν μιάς φιάλης.

«Ἀλλ' ὁ Αἰμίλιος ὥς τόσο πεθαίνει!» ἀνεκραύγασεν ἡ κόρη καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Σανίν. «Ὡ κύριέ μου, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μᾶς φέρετε καμμιά βοήθεια;»

«Πρέπει νὰ τοῦ βγάλωμεν αἷμα — αὐτὸ εἶνε ἀποπληξία» παρετήρησεν ὁ γέρων, τὸν ὅποιον ἡ νεάνις εἶχε προσφωνήσῃ με τὸ ὄνομα Πανταλεόνε.

Εἰ καὶ οὐδεμίαν ἀκολούτως ἱατρικὴν γνῶσιν εἶχεν ὁ Σανίν, ἐγνωρίζεν ὅμως κάλλιστα, ὅτι δεκατετραεῖς παῖδες δὲν προσβάλλονται ὑπὸ ἀποπληξίας.

«Δὲν εἶνε ἀποπληξία, ἀλλὰ λιποθυμία» εἶπεν ἀποστραφεὶς πρὸς τὸν Πανταλεόνε. «Ἐχετε ψήκτρας;»

«Ὁ γέρων ὑψωσε τὸ μικρὸν τοῦ πρόσωπον.

«Τί;»

«Ψήκτρας, Βούρτσες, Bürsten, Brosses», εἶπεν ὁ Σανίν γερμανιστὶ καὶ γαλλιστὶ. «Βούρτσες» ἐπανάλαβε, καθαίρων συγχρόνως τὸ ἐνδυμὰ του διὰ τῆς χειρὸς ὥς διὰ ψήκτρας.

«Ἄ Βούρτσες! sprazette! Βέβαια ἔχουμε βούρτσες!»

«Φέρετέ μας λοιπὸν μιά. Θὰ τοῦ βγάλωμε τὰ φορέματα καὶ θὰ τὸν τρίψωμεν.»

«Πολὺ καλὰ . . . beone! Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ τοῦ βρέξωμε τὸ κεφάλι με νερό;»

«Τώρα οχι. Πεῖδ ἔπειτα. Τώρα γρήγορα ταῖς βούρτσες.»

Ὁ Πανταλεὼν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν φιάλην, ἀπεμακρύνθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπέστρεψεν ἀμέσως φέρον δύο ψήκτρας, μίαν τῆς κόμης καὶ μίαν τῶν ἐνδυμάτων. Μικρὸς οὐλόθριξ κύων ἦλθε μετ' αὐτοῦ, σάινων διαρκῶς τὴν οὐράν του καὶ παρατηρῶν με περίεργα βλέμματα τὸν γέροντα, τὸν Σανίν καὶ τὴν νεάνιδα — ὥς νὰ ἠρώτα τί ἐσήμαινε ὅλη αὕτη ἡ σπουδὴ καὶ ἡ κίνησις.

Μετὰ σπουδῆς ἐξέδυσεν ὁ Σανίν τὸν νεανίσκον, ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του τὸ μαντίλιον, ἀνεδίπλωσε τὰς χειρίδας τοῦ φορέματός του καὶ ἤρχισε, ὥλισμένος με μίαν ψήκτραν, νὰ τῷ τρίβῃ με ὅλας του τὰς δυνάμεις τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας. Μετὰ τῆς αὐτῆς δραστηριότητος ἐτριβεν ὁ Πανταλεὼν τὰ σκέλη καὶ τοὺς πόδας. Ἡ νεάνις ἐγονυπέτησε πλησίον του, σοφὰ καὶ κρατοῦσα με ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς παρετήρει αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον ἀτενώς, χωρὶς νὰ μεταστρέψῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ βλέμμα.

«Ὁ Σανίν ἐτριβε, καὶ ἐτριβε καὶ πάλιν ἐτριβε καὶ — ἐρριπτεν ἐνίστε κρυφίως τὸ βλέμμα πρὸς αὐτήν: Θεέ μου, πόσον ὠραία ἦτο!

3.

Εἶχεν ὀλίγον τι μεγάλην, ἀλλὰ ὠραίαν γρυπὴν βίνα· τὸ ἄνω χεῖλος ἐσκιάζετο τοσοῦτον ἐλαφρῶς ὑπὸ λεπτοῦ χνοώδους ἰούλου, ὥστε μόλις ἠδύνατό τις νὰ τὸν διακρίνῃ· τὸ πανταχοῦ ὁμοιον, ὑπόλευκον χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς ὑπέλαμπεν ὥς ἐλεφαντόδοντον ἢ ὥς γαλακτόχρουν ἤλεκτρον· ἡ ἐπαλλάσσουσα στυλινότης τῆς κόμης τῆς ἀνεμῆνησκε τὴν Ἰουδιθ τοῦ Ἀλλόρι ἐν τῷ Palazzo Pitti. Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, ὅποιοι ὀφθαλμοί! Ὄφθαλμοὶ βαθύφαιοι, τῶν ὁποίων αἱ κόραι περιβάλλοντο ὑπὸ μέλανος περιωρίου· ἐξαισίαι, ὀφθαλμοὶ — θριαμβέοντες ὀφθαλμοὶ — θριαμβέοντες ἀκόμη καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ὁ φόβος καὶ ἡ ὀδύνη ἡμαύρουν τὴν λάμψιν των. . . Ἀκουσίως ἐσκέφθη ὁ Σανίν τὴν θαυμασίαν χάραν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. . . Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ ὁμοίον τι. Ἡ κόρη ἀνέπνεε σπανίως καὶ ἀκανονίστως: ἐνόμιζες ὅτι περιέμενε μετ' ἐκάστην ἀναπνοήν, μέχρις οὗ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀναλάβῃ πάλιν τὴν ἀναπνοήν του.

Ὅλως ἐξηντηλημένος καὶ πνευστιῶν ἀνεσκίρτα ὁ γέρων καθ' ἐκάστην διὰ τῆς ψήκτρας τριβὴν καὶ ἐξέπεμπε κλαυθμώδεις στεναγμούς, οἱ δὲ κόρυμβοι τῆς κόμης του, κάθυγροι ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος, ἐταλαντεβόντο βαρυκινήτως τῇδε κακεῖσε, — ὥς ρίζαι μεγάλου τινὸς φυτοῦ ἀποπλυνόμεναι ὑπὸ τοῦ καταρρέοντος χειμάρρου.

«Βγάλετέ τοῦ τὰ ὑποδήματα τοῦλάχιστον» ἠγομάζετο νὰ εἴπῃ ὁ Σανίν, ὅτε αἰφνης τὸ σγουρόμαλλον κυνάριον, ταραχδὲν ἰσως ἐκ τοῦ ἀσυνήθους τῆς ὅλης σκηνῆς, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν προσθίων ποδῶν καὶ ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ.

«Ταρτάλια — κανάλια!» εἶπε σφίγγων τοὺς ὀδόντας ὁ γέρων. . .

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μετεβλήθη τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος. Αἱ ὀφρυὲς αὐτῆς ἀναρρώθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐγενίαν ἐτι μεγαλήτεροι καὶ ἤρχισαν νὰ λάμπωσιν ἐκ τῆς χαρᾶς. . .

Ὁ Σανίν παρετήρησε τὸν παῖδα. . . Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐφάνη ἐλαφρὸν ἐρυθρμα· αἱ βλεφαρίδες του ἐκινούντο· τὰ πτερύγια τῆς βίνος ἔτρεμον. Ἦρχισε νὰ ἀναπνέῃ πάλιν διὰ μέσου τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων; μετ' ὀλίγον ἀνέπεμψε στεναγμόν. . .

«Αἰμίλιε!» ἐφώνασεν ἡ κόρη, «Emilio mio!»

Ὁ Αἰμίλιος ἠνέωξε βραδέως τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς του. Τὰ βλέμματά του ἐπλανώντο εἰσέτι εἰς τὸ κενόν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν ἀσθενῶς νὰ μειδιῶσιν. Τὸ αὐτὸ ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπλανάτο καὶ ἐπὶ τῶν φυχρῶν χειλέων του. Μετὰ μικρὸν ἐκίνησε τὴν χεῖρα, ἥτις ἐκρέματο πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ μετὰ κόπου ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

«Emilio!» ἐπανάλαβεν ἡ νεάνις καὶ ἐσηκώθη.

Τὸ πρόσωπόν τῆς εἶχε τοσοῦτον ὀξείαν, ζωηράν ἐκφρασιν ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐπλησίαζε νὰ ἐκραγῇ ἢ εἰς δάκρυα ἢ εἰς γέλατα.

«Αἰμίλιε! Αἰμίλιε! τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «Αἰμίλιε!» ἠκούσθη ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου καὶ με ταχέα βήματα εἰσῆλθε μίᾳ κυρίᾳ κομψῶς ἐνδεδυμένη, ἔχουσα κόμην ἀργυρόχρουν καὶ μελαγχροινὸν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τίνος ἀνδρός, ἀρκετὰ ἡλικιωμένου. Ὅπισθεν δὲ τοῦ κυρίου τούτου, ὑπὲρ τὸν ὤμὸν του ἐφάνη ἀνακύπτουσα ἡ κεφαλὴ μιάς ὑπηρετρίας.

Ἡ νεάνις ἐσπευσεν ἀμέσως πρὸς τοὺς εἰσελθόντας.

«Ἐσώθη, μητέρα, εἶνε ζωντανός!» ἀνεφώνησε περιχαρὴς καὶ ἐσφιγγε σπασμωδικῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν κυρίαν. . .

«Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί συνέβη;» ἐπανάλαβεν αὐτὴ. «Τώρα καὶ δὴς ἐρχόμενον 'ς τὸ σπῖτι, ἀπάντησα τὴν ἐξοχότητά του καὶ τὴν Λουίζαν. . .»

Ἐνῷ ἡ νεάνις ἤρχισε νὰ διηγηθῇ τὰ συμβάντα, ὁ ἱατρός ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀσθενῆ, ὅστις ὁλονὲν περισσότερον συνήρχετο εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐξηκολούθει εἰσέτι νὰ μειδιᾷ — ὥς ἂν εἰ ἠσχύνετο διότι προὔξενε τοσαύτην ταραχὴν.

«Ὡς βλέπω, τὸν ἐρίψατε με ψήκτρας.» εἶπεν ὁ ἱατρός, ἀποστραφεὶς πρὸς τὸν Σανίν καὶ τὸν Πανταλεόνε «Ἐκάμετε πολὺ καλά. . . Ἡ ἰδέα σας ἦτον ἐξάρετος. . . Ἄς ἴδωμεν τώρα, τί ὑπολείπεται εἰσέτι νὰ πράξωμεν. . .»

Ὁ ἱατρός ἐξήτασε τὸν σφυγμὸν τοῦ νεανίσκου.

«Χρ! Δείξτε μου τὴ γλῶσσά σας!»

Ἡ κυρία ἐκλινε πλήρως ἀνησυχίας πρὸς τὸν υἱὸν τῆς. Ὁ παῖς ἐμειδίασεν ἔτι ἐλευθερώτερον, ὕψωσε τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὴν καὶ ἠρυσθίασεν...

Ὁ Σανὶν ἐδεώρηνεν ἤδη περιττὴν τὴν περαιτέρω παρουσίαν του, καὶ ἠθέλησεν ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον. Ἀλλὰ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τῆς θύρας, ὅτε αἰφνης ἡ νεάνις παρουσιάσθη ἐνώπιόν του καὶ τὸν ἐσταμάτησε.

«Φεύγετε;» ἠρώτησε παρατηροῦσα αὐτὸν φιλοφρόνως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. «Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω, πρέπει ὅμως νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε, ὅτι θὰ ἐπιστρέψετε ἐξ ἀπαντος ἀπόψε. Σᾶς χρεωστοῦμεν τόσῃν ἐγγυωμοσύνῃν!... Ἐσώσατε ἰσως τὴν ζωὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου... Ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν — ἡ μητέρα ἐπίσης. Πρέπει νὰ μᾶς διηγηθῇτε, ποῖος εἶσθε καὶ νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν χαρὰν μας...»

«Ἀλλ' ἀπόψε ἀκριβῶς ἀναχωρῶ διὰ τὸ Βερολῖνον» ἀπήντησε ψελλίζων ὁ Σανὶν.

«Ἔως ὅτου ν' ἀναχωρήσετε, θὰ ἔχετε ἀρκετὸν καιρὸν» ὑπέλαβε μετὰ ζωηρότητος ἡ κόρη. «Ἐπιστρέψατε εἰς μίαν ὥραν, νὰ πάρετε μιὰ σοκολάτα μαζὶ μας. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε; πρέπει τώρα νὰ ἐπιστρέψω ὅς τὸν ἀδελφόν μου. Λοιπὸν θὰ ἔλθετε χωρὶς ἄλλο;»

Τὶ εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ Σανὶν;

«Θὰ ἔλθω», ἀπεκρίθη.

Ἡ φραῖα νεάνις τῷ ἔδωκε ταχέως τὴν χεῖρα καὶ ἀπῆλθε δρομαία. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Σανὶν εὐρίσκετο ἔξω εἰς τὴν ὁδόν.

4.

Ὅτε ὁ Σανὶν μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Ροσέλλη, ὑπεδέχθησαν αὐτὸν ὡς νὰ ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας. Ὁ Αἰμίλιος ἐκάθητο εἰς τὸν αὐτὸν σοφᾶν, ὅπου τὸν εἶχον τρίψῃ μὲ ψήκτρας. Ὁ ἱατρὸς ἀναχωρῶν τῷ διῶρισε ἱατρικὸν τι καὶ διέταξε νὰ τὸν προφυλάττωσιν ἐπιμελῶς ἀπὸ πάσαν ἰσχυρὰν ψυχικὴν ταραχὴν, λέγων ὅτι ὁ παῖς ἔχει λίαν νευρικὴν κρᾶσιν καὶ μεγάλῃν ὀπὴν εἰς καρδιακὰ νοσήματα. Καὶ πρότερον ἔπασχεν ὁ Αἰμίλιος λιποθυμίας, ἀλλ' οὐδέποτε ἡ προσβολὴ ὑπῆρξε τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ τοσοῦτον διαρκὴς ὡς τὴν φορὰν ταύτην. Ἀλλὰ ὁ ἱατρὸς ἀπεφάνθη ὅτι οὐδεὶς πλέον κίνδυνος ὑπάρχει.

Ὁ Αἰμίλιος ἦτο ἐντετυλιγμένος ἐντὸς μεγάλου τινὸς νυκτερινοῦ ἐπενδύματος, ὅπως ἤρμοζεν εἰς ἀνδρῶπον εὐρισκόμενον ἐν ἀναρρώσει. Ἡ μήτηρ του εἶχε δέσῃ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ μάλλινον μαντίλιον κυανοῦ χρώματος. Ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἐφαίνετο περιχαρὴς, εὐδιάθετος ὡς ἐν χαρμωσύνῃ τινὶ ἑορτῇ, ἔτι δὲ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν ἦσαν φαῖδροι καὶ εὐθυμοὶ, καὶ ἡ ὄψις των εἶχε τι τὸ πανηγυρικὸν καὶ χαρμωδόν. Ἐπὶ τίνος στοργικῆς τραπέζης πλησίον τοῦ σοφᾶ, κεκαλυμμένης μὲ λευκὸν καὶ καθάρων τραπεζομάντιλον, ἦτο τοποθετημένον μέγα τι ἀγγεῖον ἐκ πορσελλάνης, πλήρες εὐωδιαζούσης σοκολάτας. Περὶ αὐτὸ δὲ ἱσταντο κνῆθια, φιάλαι μὲ σιρόπια, πινάκια μὲ διπυρὰ καὶ ἄρτον ὡς καὶ ἄνθη εὐρίσκοντο ἐκεῖ. Ἐπὶ δύο ἀργυρῶν λυχνιῶν ἀρχαῖκου συρμοῦ ἦσαν ἀνημμέναι ἔξ κήρινοι λαμπάδες. Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ σοφᾶ προέτεινε τοὺς μαλακοὺς βραχιονάς τῆς μίᾳ πολυτῶνα a la Voltaire — εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σανὶν παρεκλήθη νὰ καθίσῃ.

Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ ζαχαροπλαστείου, μετὰ τῶν ὁποίων ἐγνωρίσθη τὴν ἡμέραν ταύτην, εὐρίσκοντο παρόντες, ὡς καὶ ὁ σκύλος Ταρτάλια καὶ ὁ γάτος. Ὅλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἀρρήτως εὐτυχεῖς· τὸ κυνάριον μάλιστα ἐπαρνεύετο ἐκ τῆς πολλῆς εὐχαριστήσεως· μόνον ὁ γάτος ἦτο εἰσέτι ἀπασχολημένος μὲ τὴν τοαλλέταν του καὶ ἐξηκολοῦθε συγχρόνως ν' ἀνοίγοι κλεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ Σανὶν ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ, ποῖος ἦτο, πόθεν ἤρχετο καὶ πῶς φωνάζετο. Ὅτε εἶπεν, ὅτι ἦτο Ρώσος, ἀπαρετήρησαν αὐτὸν αἱ δύο κυρία μετὰ θαυμασμοῦ, ἀνέπεμψαν μάλιστα ἐλαφρὰν τινα κραυγὴν ἐκπλήξεως, καὶ συγχρόνως ἀπεφάνθησαν ἀμφότεραι, ὅτι ὁμιλεῖ θαυμάσια τὴν γερμανικὴν· προσέθηκαν δὲ ὅτι ἂν προτιμᾷ νὰ ὁμιλῇ γαλλιστὶ, ἡδύνατο ἀμέσως νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς γλώσσης ταύτης, κακοδοτὶ καὶ περὶ ἐνόου καὶ ἀμύλου αὐτῇν μετ' εὐχερείας.

Ὁ Σανὶν ἀμέσως ἐπαφελήθη τὴν ἀδειάν των. «Σανὶν! Σανὶν!» Αἱ κυρία δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι ὑπῆρχεν ὄνομα ῥωσικὸν τοσοῦτον εὐπρόφερτον. Καὶ τὸ βαπτιστικὸν τοῦ ὀνόματος «Δημήτρις» ἦχει λίαν εὐαρέστως εἰς τὰς ἀκοάς των. Ἡ πρεσβυτέρα κυρία διηγήθη, ὅτι κατὰ τὴν νεότητά τῆς εἶχεν ἀκοῦσθαι ποτὲ ἰταλικὸν τι μελόδραμα, τὸ ὁποῖον φωνομάζετο «Demetrio e Polibio» — ἀλλὰ τὸ ὄνομα «Δημήτρι» τῇ ἐφαίνετο εὐχρότερον ἢ τὸ «Demetrio».

Τοιοῦτοτρόπως συνδιελέγοντο ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν. Μετὰ ταῦτα ἀνεκοίνωσαν εἰς αὐτὸν αἱ κυρία ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ βίου των. Τὸν λόγον εἶχε κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἡ μήτηρ, ἡ γηραιὰ κυρία μὲ τὴν ἀργυρόχρουν κόμην. Ὁ Σανὶν ἔμαθε παρ' αὐτῆς, ὅτι φωνομάζετο Ἑλεονώρα Ροσέλλη καὶ ὅτι ἦτο ἡ χήρα τοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Ροσέλλη (Giovanni Battista Roselli), ὅστις πρὸ εικοσιπενταετίας εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐν Φραγκοφόρτῃ ὡς ζαχαροπλάστης· προσέτι δὲ ὅτι ὁ Τζιοβάννι Μπατίστα εἶχε γεννηθῇ ἐν Vicenza καὶ ἦτο λαμπρὸς μὲν ἀνδρῶπος, ἀλλὰ ὀλίγον εὐερέδιστος καὶ ἀπαιτητικὸς, ἔτι δὲ καὶ δημοκρατικὸς.

Κατὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ κυρία Ροσέλλη ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἐλαιογραφίαν τινά, προσηρητημένην εἰς τὸν τοῖχον ὑπεράνω τοῦ σοφᾶ. Ὁφειλέ τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ καλλιτέχνης — φασάτης «δημοκρατικὸς», ὡς παρετήρησε στεναζούσα ἡ κυρία Ροσέλλη — δὲν κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὁμοίτητα, διότι ἐν τῇ ἐλαιογραφίᾳ ὁ μακαρίτης Τζιοβάννης Μπατίστας φηλοῖσεν ἀπαράλλακτα πρὸς ἄγριον ληστὴν — περὶ ποῦ πρὸς τὸν Ρινάλδον Ρινάλδινον!

Ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Ροσέλλη, αὕτη εἶχε γεννηθῇ «εἰς τὴν φραϊάν πόλιν Πάδουαν, ὅπου εὐρίσκεται ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος θόλος, ὁ ζωγραφιστὴς ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου Correggio!». Ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἐν Γερμανίᾳ διαμονῆς εἶχε γείνη σχεδὸν ἐντελὴς Γερμανίς. Εἶτα δέ, μετὰ θλίψεως σείουσα τὴν κεφαλὴν, προσέθηκεν ὅτι τώρα τῆς ἔμεινε μόνον αὐτὴ ἡ θυγατέρα καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς (καὶ ἐδείξεν αὐτοὺς ἀλληλοδιαδόχως διὰ τοῦ δακτύλου), καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ τῆς ὀνομάζεται Τζέμμα ὁ δὲ υἱὸς Αἰμίλιος· ὅτι ἦσαν πολὺ φρόνιμα παιδιὰ καὶ τὴν ὑπακούουν — πρὸ πάντων ὁ Αἰμίλιος... («Κ' ἐγὼ δὲν σε ὑπακούω μητέρα» διέκοψεν αὐτὴν ἡ θυγάτηρ. — «Ἀχ καὶ σὺ εἶσαι δημοκρατικὴ!» ἀπήντησεν ἡ μήτηρ)· ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ζαχαροπλαστείου δὲν ἐπῆγγαιναν φυσικὰ τόσον καλὰ ὅσον ὅτε ἔζη ὁ σύζυγός τῆς, ὅστις εἰς τὸ εἶδος του ἦτο μοναδικὸς... (Un grand' uomo!) ἐφώναζεν ὁ Πανταλεόνε μὲ σκυθρωπὸν πρόσωπον)· καὶ ὅτι μόλα ταῦτα εἶχον δέξαι τῷ Θεῷ τὰ πρὸς ζωὴν ἀναγκαῖα.

5.

Ἡ Τζέμμα ἠκροᾶτο — ὅτε μὲν μειδιῶσα, ὅτε δὲ στεναζούσα, καὶ ἄλλοτε μὲν κτυπῶσα ἐλαφρᾶς τὴν μητέρα ἐπὶ τοῦ ὤμου ἄλλοτε δὲ ἀπειλοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρέφουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Σανὶν. Τέλος ἐσηκώθη, ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸν λαιμόν. Ἡ μήτηρ ἐγέλασε καὶ ἐξέβαλε μάλιστα ἐλαφρὰν κραυγὴν.

Καὶ ὁ Πανταλεόνε φασάτης ἔκαμε στενοτέραν γνωριμίαν μὲ τὸν Σανὶν, ἐξ ἧς ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐχρημάτισε πρότερον αἰοδὸς τοῦ θεάτρου, καὶ μάλιστα ὡς βαρύτονος, κατέλιπεν ὅμως τὸ θεατρικὸν τοῦ στάδιον καὶ ἦδη ἔζη ἐν τῇ οἰκογενίᾳ Ροσέλλη, μέρος μὲν ὡς ὑπῆρέτης μέρος δὲ ὡς οἰκιακὸς φίλος. Καίτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Γερμανίᾳ, ἀπέκτηεν ὅμως λίαν ἐλλιπεῖς γνώσεις τῆς γλώσσης· καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν, εἰς τὰ γερμανικὰ εἶχε φθάσῃ μόνον ἔως εἰς τὰς ὑβριστικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ὅμως διέστρεφεν ἀνηλεῶς. «Ferroflucto spiccehubbio» προσσηγόρευε πάντα σχεδὸν Γερμανόν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως φημίλει πολὺ φραῖα ἰταλικά — διότι εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν Σινιγάλια, ὅπου ὁμιλεῖται ἡ «lingua toscana in bocca romana».

Ὁ Αἰμίλιος ἐπαῖξε προφανῶς πρόσωπον Σουβαρίτου καὶ παρεδόθη εἰς τὰ ἐδάρεστα συναισθήματα ἀνδρώπου, ὅστις ἀναλαμβάνει ἐκ τίνος ἀσθενείας ἢ πρὸ μικροῦ διέφυγε σοβαρὸν τινα κίνδυνον. Ἀλλὰς ἡδύνατο τις εὐκόλως νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι πάντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν μετεχειρίζοντο μετ' ὑπερβολικῆς στοργῆς καὶ τρυφερότητος. Ἀφοῦ νῆχαρίσθη τὸν Σανὶν λίαν αἰσχυνηλῶς, ἀφιέρωσεν ὅλην του σχεδὸν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ σιρόπια καὶ τὰ γλυκίσματα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

